

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 90.217 van 13 oktober 2000

A. 71.434/VIII-1723

In zake : **DELTENRE** Jean-Yves,
rue du Château 2
7040 Asquillies,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Financiën.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 30 september 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Yves DELTENRE de nietigverklaring vordert van de beslissingen tot mutatie van 26 april en 10 juli 1996 jegens hem genomen door de directeur-generaal van de administratie der directe belastingen;

Gelet op arrest nr. 63.656 van 18 december 1996 waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 april 2000 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 september 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 6 oktober 2000;

Gehoord het verslag van mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van de heer GOBELNY, inspecteur bij een belastingbestuur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoeker, die opsteller is bij de administratie der directe belastingen van het Ministerie van Financiën, was, totdat de bestreden handelingen gesteld zijn, aangesteld bij de gewestelijke directie van Brussel-opsporing, afdeling Quiévrain.

2. Sedert mei 1991 maakt hij deel uit van een vzw die hij met andere personen heeft opgericht, onder wie een ander personeelslid van het Ministerie van Financiën. Het gaat om de vzw “Diffusion-Organisation-Production”, afgekort als DOP, die volgens verzoekers uitleg een dubbel doel nastreeft : de organisatie van “feesten en van culturele en artistieke evenementen” en de steun aan weldadigheidswerken.

3. Op 25 november 1992 dient verzoeker een cumulatieaanvraag in om zijn activiteiten binnen deze vzw uit te oefenen. Deze toestemming wordt hem verleend bij beslissing van 25 maart 1994 “op voorwaarde dat de betrokkene zich niet met de fiscale situatie van de vzw bezighoudt”.

4. Op 10 juli 1995 zendt de hiërarchische meerdere van verzoeker hem een vraag om uitleg toe. Verwijten van drieërlei aard worden hem gemaakt; ze betreffen de activiteit van de vzw, die zou doen vermoeden “dat het veeleer gaat om de bevordering van commerciële activiteiten”, de relaties met de belastingplichtigen,

inzonderheid met plaatselijke handelaars die “grotendeels” het door de vzw ingezamelde geld zouden leveren, en de slechte relaties met sommige van zijn collega’s.

Verzoeker antwoordt uitvoerig en verdedigt zich tegen elke tegen hem ingebrachte beschuldiging. In zijn antwoord maakt hij gewag van “problemen met het Hoog Comité van Toezicht”.

Op 2 oktober 1995 wordt aan verzoeker een nieuwe vraag om uitleg gericht; hij wordt verzocht “alle details, inlichtingen en documenten” te bezorgen die hij bezit in verband met het onderzoek van het Hoog Comité van Toezicht en de aard van zijn activiteiten binnen de vzw te preciseren. Verzoeker antwoordt op 9 oktober 1995.

5. Op 17 april 1996 maakt de gewestelijk directeur een nota op voor de directeur-generaal : hij wijst erop op 4 april het bezoek te hebben ontvangen van een eerstaanwezend inspecteur van het Hoog Comité van Toezicht; dat bezoek had betrekking op verzoeker en op een ander personeelslid.

6. Op 26 april 1996 beslist de directeur-generaal verzoeker en een ander personeelslid bij wijze van ordemaatregel te verplaatsen, om reden “dat het, wegens hun bijkomende activiteiten naast hun werk bij de overheid, en het onderzoek ernaar dat thans bij het Hoog Comité van Toezicht aan de gang is, dringend noodzakelijk is een einde te maken aan de aanstelling bij de gewestelijke directie Brussel-opsporing ...”. Verzoeker wordt aldus aangesteld bij de dienst Invordering te Charleroi.

Deze beslissing vormt de eerste bestreden handeling.

7. Verzoeker wordt op zijn verzoek gehoord door het college van dienstchefs, dat op 11 juni 1996 het advies uitbrengt dat de verwijdering van verzoeker uit diens ambt gerechtvaardigd is, dat de ordemaatregel dient te worden gehandhaafd en dat de mogelijkheid dient te worden onderzocht om de plaats van het werk van verzoeker dichterbij zijn woonplaats te brengen.

8. Op 10 juli 1996 wordt de aanstelling van verzoeker in het district Charleroi vervangen door een aanstelling in het district Bergen, wat dichterbij zijn woonplaats is. Dit is de tweede bestreden handeling.

9. Op 26 juli 1996 wordt het verslag over het onderzoek van het Hoog Comité van Toezicht aan de Minister van Financiën toegezonden.

10. Op 25 september 1996 spreekt de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen een beschikking van buitenvervolginstelling uit.

11. De tuchtprocedure die aangevat lijkt te zijn, heeft tot op heden tot geen beslissing geleid;

Overwegende dat uit de memories die de verwerende partij ingediend heeft, blijkt dat deze, zonder daarom een bezwaar te maken wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft, onderstreept dat de bestreden handelingen, die mutaties worden genoemd, maatregelen van interne orde zijn;

Overwegende dat een maatregel van interne orde in principe niet vatbaar is voor beroep; dat ambtshalve dient te worden nagegaan of tegen de bestreden handelingen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld;

Overwegende dat met de twee bestreden handelingen de aanstelling van verzoeker gewijzigd wordt doordat hij van Quiévrain naar Charleroi, en vervolgens van Charleroi naar Bergen wordt verplaatst; dat deze maatregelen, die genomen worden wegens het gedrag van verzoeker, noodzakelijkerwijs een weerslag hebben op de wijze waarop hij zijn ambt uitoefent en, eerst in aanzienlijke, en vervolgens in mindere mate, de duur van de verplaatsingen naar de plaats van zijn werk wijzigen; dat deze handelingen het personeelslid nadeel kunnen berokkenen; dat het beroep bijgevolg ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker een middel, het vierde van het verzoekschrift, ontleent aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij betoogt dat de motivering van de bestreden handelingen onjuist en bijgevolg niet afdoende is; dat hij inzonderheid aanvoert dat “de dringende noodzaak om verzoeker uit de dienst Opsporing te verwijderen die wordt aangevoerd om gedeeltelijk de beslissing tot mutatie bij ordemaatregel van 26 april 1996 te wettigen, betrekking heeft op feiten die de verwerende partij sinds meer dan een jaar kent” en dat de bijkomende activiteiten van verzoeker door de verwerende partij toegelaten zijn en blijven;

Overwegende dat de verwerende partij ten principale antwoordt dat de bestreden handelingen niet uitdrukkelijk hoefden te worden gemotiveerd omdat het ging om maatregelen van interne orde die niet tot doel hadden rechtsgevolgen teweeg te brengen; dat ze vervolgens betoogt dat, zelfs indien de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen in casu van toepassing was, het middel feitelijke grondslag zou missen omdat zowel de motieven omtrent het recht als de motieven omtrent de feiten die dienen als grondslag voor de bestreden handelingen in die handelingen worden vermeld; dat ze in haar laatste memorie poogt aan te tonen dat de uiteengezette motieven juist zijn, inzonderheid wat betreft de omstandigheid dat de overheid de aan verzoeker ten laste gelegde feiten kende; dat ze in dat verband onderstreept dat de directeur-generaal, die de enige overheid is die bevoegd is om een ordemaatregel te treffen, van deze feiten slechts kennis heeft gehad door een verslag dat hem op 17 april 1996 door de gewestelijk directeur was toegezonden;

Overwegende dat bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep gebleken is dat de bestreden handelingen een weerslag hebben op de situatie van verzoeker; dat het gaat om eenzijdige handelingen met een individuele strekking die uitdrukkelijk en dus ook afdoende dienen te worden gemotiveerd;

Overwegende dat het dossier aantoont dat de verwerende partij op de hoogte was van de activiteiten van de vzw “DOP” en van de actieve deelneming van verzoeker aan deze vzw sedert 10 juli 1995 en dat in het antwoord op de nieuwe vraag om uitleg van 2 oktober 1995 haar nog, voorzover nodig, informatie is verschaft over de aard van de deelname van verzoeker aan de vzw; dat ze eveneens, sedert dezelfde data, weet had van een onderzoek van het Hoog Comité van Toezicht; dat het in dit opzicht er weinig toe doet dat de informatie pas op 17 april 1996 aan de directeur-generaal verstrekt is; dat immers, al had de hiërarchische meerdere kennis van feiten die ernstig genoeg waren dat ze aanleiding gaven tot een verplaatsingsmaatregel, deze feiten toch onverwijld ter kennis van de bevoegde overheid moesten worden gebracht, en dat de verwerende partij zich niet mag verschuilen achter een eventuele tekortkoming in één van de geleidingen in de hiërarchie; dat, hoewel het om de aangevoerde redenen “dringend noodzakelijk” was de aanstelling van verzoeker te wijzigen, het onbegrijpelijk is, enerzijds, dat de toestemming tot cumulatie niet is ingetrokken, en anderzijds dat zo veel tijd verlopen is tussen de vaststelling van de in aanmerking genomen gegevens en de eerste verplaatsingsmaatregel; dat deze termijn, alsmede de omstandigheid dat meer dan vijf jaar na de eerste vraag om uitleg nog geen tuchtrechtelijke beslissing getroffen is, in tegenspraak zijn met het dringend noodzakelijke karakter van deze maatregel; dat dezelfde constataties gelden voor de beslissing van 10 juli 1996, die louter een aanpassing is van die van 26 april 1996; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat er geen aanleiding is om de overige middelen van het verzoekschrift te onderzoeken, die, gesteld dat ze gegrond zijn, niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissingen tot mutatie van 26 april en 10 juli 1996 jegens Jean-Yves DELTENRE genomen door de directeur-generaal van de administratie der directe belastingen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op dertien oktober tweeduizend door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M. -Cl. HONDERMARCQ.

J. -Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.